

Sygn. akt III Kp 1029/09

1 Ds. 241/09

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2009 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Kinstler

Protokolant: Joanna Kulpińska

przy udziale Agnieszki Winiarskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Krzyki Zachód.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 15 września 2009 r.

zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonego P. P. z dnia 14 lipca 2009 r. (data wpływu)

na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Krzyki Zachód z dnia 29 czerwca 2009 r. w przedmiocie umorzenia śledztwa w sprawie sygn. 1 Ds. 241/09.

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

W dniu 23 czerwca 2009 r. prokurator Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Stare Miasto wydał postanowienie w przedmiocie umorzenia śledztwa w sprawie doprowadzenia w dniu 2 listopada 2006 r. we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie nie mniejszej niż 500 000 zł M. i M. C. (1) oraz B. i M. D. przez A. D., działającego w imieniu M. T. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), polegającego na wprowadzeniu w/w w błąd co do zamiaru wywiązania się z notarialnie poświadczonego zobowiązania do wybudowania budynku wielolokalowego położonego w miejscowości I., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, tj. na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Postanowienie to zaskarżyli M. C. (1) i M. C. (2) oraz B. D. i M. D., podnosząc zarzut braku prawidłowego i wyczerpującego przeprowadzenia śledztwa, a więc zebrania w pełni materiału dowodowego, który to dopiero pozwoliłby na obiektywne i prawidłowe podjęcie decyzji co do zakończenia postępowania przygotowawczego. Formułując ten zarzut, skarżący wniesli o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do dalszego prowadzenia postępowania w celu wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie pokrzywdzonych nie jest zasadne, wobec czego nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się merytorycznie do zażalenia, należy stwierdzić, że dokonana w zaskarżonym postanowieniu ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jest prawidłowa, w tym zakresie w jakim wskazuje, że czyn A. D. nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Stosownie do art. 286 § 1 k.k. oszustwa dopuszcza się ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu.

Określone w art. 286 k.k. przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca, podejmując działanie, musi mieć wyobrażenie pożądanego dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym, zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k., należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (zob. m.in. wyr. SN z 11.02.2009 sygn. akt 245/08).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala uznać, że A. D. w momencie zawierania ze skarżącymi przedwstępnej umowy sprzedaży prawa współwłasności w udziałach 1/2 części budynku wielolokalowego położonego w miejscowości I. koło W. obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim, że wprowadza w/w osoby w błąd oraz że doprowadza je w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W tym zakresie należy dać wiarę zeznaniom A. D., który stanowczo zaprzeczył, jakoby działał z zamiarem wprowadzenia w błąd i oszukania pokrzywdzonych. W swoim zeznaniu potwierdził istnienie długu wobec skarżących. Wyjaśnił, iż z uwagi na sytuację w budownictwie mieszkaniowym spowodowaną wzrostem cen materiałów budowlanych i kosztów robocizny reprezentowana przez niego firma utraciła płynność finansową i nie mogła wykonywać swoich zobowiązań. Bezsprzeczne jest również, że A. D. spłacił część należności. Dotychczasowe działania pozwalają również przypuszczać, że deklaracja dalszej spłaty pokrzywdzonych w miarę posiadanych środków nie pozostaje bezpodstawną w tej sytuacji.

Sąd nie podzielił również stanowiska skarżących, jakoby w przedmiotowym śledztwie nie dokonano niezbędnych czynności procesowych, wyjaśniających okoliczności sprawy. Prokurator przeprowadził czynności przesłuchania wszystkich pokrzywdzonych, a także przesłuchał w trybie art. 183 § 1 k.p.k. A. D.. Ponadto przeprowadzono dowody z dokumentów zawnioskowanych przez pokrzywdzonych. Zdaniem Sądu wszelkie istotne okoliczności sprawy mające na celu ustalenie, czy zachowanie A. D. zawiera znamiona przestępstwa oszustwa, zostały w przedmiotowym śledztwie wyjaśnione.